

Пашать нагріті сонцем спориші,
І жайвори купаються в блакиті.
Люблю, коли у полі — ні душі
І важко гнуться колоски наліті.

На обрії, неначе вітражі,
Білють села, маревом повіті.
Тополі, ніби вічні сторожі,
Стоять край шляху в золотому житі.

Стежки біжать, і плинуть міражі,
Волошки доцвітають сумовиті.
Зупинишся, мов сонях на межі,
У літі, що видзвонює в зеніті,

І слухаєш перешуми колосся,
І розвіває вітерець волосся.
